

Det foreslås derfor, at virksomhedsrelaterede personskatter og bidrag skal indgå ved opgørelsen af de restancegrænser, der er fastsat efter hhv. opkrævningslovens § 11, stk. 1 og 2, samt ved opgørelsen af det beløb, der skal stilles som sikkerhed, jf. § 11, stk. 5. For så vidt angår stk. 1 om allerede registrerede virksomheder og stk. 5 om beregningen af og anvendelsen af sikkerheden alene skal dette dog kun gælde enkeltmandsvirksomheder, ligesom personskatter og bidrag, der er opstået som følge af en nulstilling, alene skal omfattes af bestemmelsen i § 11, stk. 2.

Ved anvendelsen af bestemmelsen i § 11, stk. 2, kan usikrede tilgodehavender af personskatter og bidrag, der vedrører en anden virksomhed, som indehaveren eller ledelsen m.v. har drevet som eksempelvis enkeltmandsvirksomhed, eller som deltager i et interessentskab, der er gået konkurs eller på anden vis konstateret insolvent, tillægges betydning ved vurderingen af, hvorvidt registreringen skal betinges af sikkerhedsstillelse. Det samme er tilfældet, såfremt restancen bestående af personskatter og bidrag er opstået som følge af nulstilling.

Med den foreslåede ændrede formulering af bestemmelsen vil tillige de personskatter og bidrag m.v., som virksomhedsindehavere er i restance med, og som stammer fra overskuddet af virksomhedsdriften, indgå ved vurderingen af, om virksomheden er i restance, og dermed om der skal stilles krav om sikkerhed efter opkrævningslovens § 11, stk. 1, nr. 1, litra a. Det lægges herved - med den anvendte formulering - til grund, at der består en hæftelsesmæssig identitet mellem enkeltmandsvirksomheden og dens indehaver, således at virksomhedens restance og betalingsforpligtelse skal forstås som indehaverens restance og betalingsforpligtelse. Ordet afregningsperiode skal for B-skatter og bidrag forstås som den måned, for hvilken der efter kildeskattelovens § 58 skal betales en rate af indehaveren.

Opkrævningslovens § 11, stk. 5, fastslår, at sikkerheden efter stk. 1 og 2 skal stilles for et beløb, der svarer til virksomhedens restancer med skatter og afgifter m.v., der opkræves efter opkrævningsloven, samt det forventede gennemsnitlige tilsvær i en 3-måneders periode.

Hvis det som foreslået gøres muligt at medinddrage indehaverens personskatte- og bidragsrestancer fra en tidligere personligt drevet virksomhed betydning ved afgørelsen af, om der skal stilles sikkerhed som betingelse for registreringen af en ny enkeltmandsvirksomhed efter § 11, stk. 2, er det naturligt, at sikkerheden også skal dække personskatte- og bidragsrestancer,

der opstår i forbindelse med den nye virksomhedsdrift. Dvs. at der, hvor virksomheden allerede er registreret, og hvor betingelserne for at stille sikkerhed efter § 11, stk. 1, er opfyldt, da stilles der krav om sikkerhed, som tillige dækker indehaverens virksomhedsrelaterede personskatte- og bidragsrestancer.

Som anført ovenfor begrænses anvendelsen og beregningen af sikkerhed, der medinddrager personskatte- og bidragsrestancer til enkeltmandsvirksomheder. Med denne afgrænsning sikres det, at virksomhedsformer som f.eks. interessentskaber og kommanditselskaber er fritaget for at skulle stille sikkerhed for samtlige deltageres B-skatter og bidrag, idet en sådan sikkerhedsstillelse findes urimelig, når der henses til, at måske alene en enkelt person med sin tilstedeværelse i virksomheden har udløst kravet om sikkerhedsstillelse.

Det foreslås, at beregningen af enkeltmandsvirksomhedens indehavers personskatter og bidrag sker ud fra skattebilletten, jf. kildeskattelovens §§ 41, 50 og 51 og arbejdsmarkedsfondslovens § 12. Hvis indehaveren er uenig i størrelsen af de foreløbige beløb, der lægges til grund ved fastsættelsen af skattebilletten, kan denne begæres ændret, jf. kildeskattelovens § 53.

3.8.4.2 Filialbestyrere

Det foreslås, at en tilknytning til en konkursramt eller insolvent virksomhed som filialbestyrer bør kunne udløse et krav om sikkerhedsstillelse efter § 11, stk. 2.

Dette vurderes at være ubetænkeligt, idet der under alle omstændigheder kun kan stilles krav om sikkerhedsstillelse, såfremt det efter et konkret skøn vurderes, at virksomhedens drift indebærer en nærliggende risiko for tab for staten, jf. § 11, stk. 3, om den subjektive bedømmelse, der skal foretages i alle tilfælde. Det skal således konkret vurderes, om filialbestyreren for det udenlandske selskab, der er gået konkurs eller konstateret insolvent, har et medansvar for, at told- og skatteforvaltningen er blevet påført et usikret tilgodehavende, eller staten har lidt et tab på mere end 50.000 kr. som følge af selskabets konkurs eller konstaterede insolvens.

Det foreslås endvidere, at også en tilknytning som filialbestyrer for den filial, der anmeldes til registrering, skal gøre det muligt at kræve sikkerhedsstillelse, såfremt den subjektive bedømmelse, der skal foretages efter § 11, stk. 3, tilsiger det.

3.9 Ændring af reglerne om frikørsel af hyrevogne

Forslaget findes i lovforslagets § 25.